

които опълченцитѣ испущали въ рѣката, въ врѣме на прѣминуването имъ. Вечерята пристигнахме въ с. Стара Рѣка, населено съ Българи, бѣдняци; нѣщо което се виждаше по кжщята, двороветѣ и покжщнината имъ. Двороветѣ имъ праздни: ни добитѣкъ, ни сѣно, ни слама, нито домашни животни. Впрочемъ, друго яче не можеше да бѣде. Тукъ всичкото врѣме сж върлували Черкези и баши бозуци. Ако у нѣкого се намираше волъ или биволъ, то това се дължеше на нѣкоя щастлива случайност. Кжщитѣ имъ бѣха то-же праздни: една двѣ вѣхти истъркани черги, котле, паници, корито, софра и ракла, то имъ бѣше всичката покжщнина. Въ стаитѣ такава нечистотия, щото на челоуѣка свѣтъ се вие, като постои въ тѣхъ. — Никждѣ не бѣхме срѣщали такава нечистоплѣтностъ, както у жителитѣ на с. Стара Рѣка. Впрочемъ, това се обясняваше съ обстоятелството, че с. Стара-Рѣка се намира въ центра на Тузлука, населенъ прѣимущественно съ Турци, извѣстни съ своята свирѣпостъ. Тия Турци асла не биха търпѣли ненавистнитѣ имъ „гяури“ да бждатъ имотни. Щомъ нѣкой тузлученинъ — Турчинъ е виждалъ у Българина нѣщо хубаво, не изключая и жена, непрѣменно му го отнемалъ. Слѣдователно нищо нѣма удивително въ това, гдѣто тузлушкитѣ Българи бѣха бѣдни. Но наплашенитѣ старо-рѣчени се отнасяха и къмъ пристигналитѣ въ селото имъ опълченци почти враждебно. Тѣ не искаха да ни пущатъ въ кжщята си да прѣнощуваме, а нѣкой отъ тѣхъ, особено младитѣ жени, избѣгваха, като напущаха кжщята си.

Азъ видѣхъ, какъ една домакинка, когато единъ офицеръ заповѣда да искарать отъ яхѣра двата ѣ бивола и помѣстятъ неговия конъ, започна да вика: — вий сте по лоши отъ Турцитѣ, тѣ не постѣпваха съ насъ тѣй, както вий постѣпвате. При това, тя угрожаваше, че ще измъкне отъ плета единъ пѣртъ.

Домакинката собствено имаше право да не бѣде довольна отъ распорежданieto на офицера: да ѣ исхвърлятъ биволитѣ отъ яхѣра въ такъвъ студъ бѣ